

Ur *En säljares död* av Arthur Miller

BIFF

Jag kommer direkt från Oliver –

Happy, jag –

Lägg av nu, va? Jag försöker prata med dig.

Happy, det är några saker jag tänker säga till pappa, och du måste hjälpa mig.

Jag har gjort någonting jävligt dumt idag. Det här är den absolut konstigaste dagen i mitt liv.

Jag är helt borta, liksom bedövd, jag lovar.

Jag satt och väntade i sex timmar, fattar du? Hela dagen. Jag frågade om jag kunde få träffa honom, om och om igen. Jag försökte till och med flörta med hans sekreterare för att hon skulle fixa in mig, men det gick inget vidare.

Till slut, när klockan var fem, så kom han ut. Han kände inte igen mig för fem öre. Jag kände mig så jävla dum.

Han gick sin väg bara. Jag träffade honom i högst en minut. Jag blev så jävla arg att jag hade lust att riva hela stället! Hur i helvete kunde jag få för mig att jag arbetat där som säljare? Jag trodde till slut på det själv! Och så behövdes det bara att han gav mig en enda blick – och så insåg jag vilken löjlig lögn hela mitt liv har varit. Vi har levt i en dröm i femton år. Jag var aldrig något annat än en sketen kontorist.

Han gick. Och sekreteraren gick också ut. Jag blev ensam i väntrummet. Jag vet inte vad jag fick för mig. Innan jag hann tänka så stod jag i hans arbetsrum – panel på väggarna, hela paketet. Jag vet inte vad som for i mig. Jag – jag tog hans reservoarpenna.

Jag sprang ut. Jag sprang ned för alla trapporna, elva våningar. Jag sprang och sprang och sprang.

Jag vet inte, jag bara – fick lust att ta nåt. Jag förstår inte själv. Du måste hjälpa mig, Happy, jag tänker berätta allt för pappa.

Han måste vakna, han måste inse att jag inte är nån som man lånar ut en massa pengar till.

Han tror att jag bara har jävlats med honom i alla dom här åren, när det i själva verket är han som lever i en dröm.

Översättning Jacob Hirdwall

Med tillstånd av Nordiska ApS